

Si no em fes vergonya cobrir aquest article afusellant les paraules escrites per una altra persona, hauria usat els 3.000 caràcters de què dispo per compartir amb vostès fragments del discurs que va donar al món **Nelson Mandela** el 10 de maig de 1994, quan va prendre possessió com a president de la nació sud-africana.

Mentre l'últim home gran de la política mundial agonitza a Pretòria, és imprescindible tornar a la seva història i les seves paraules com a forma de combatre la mediocritat exasperant que ens envolta en aquests temps. «D'una desmesurada catàstrofe humana n'ha de néixer una societat de la qual la humanitat se senti orgullosa». Quan **Mandela** va pronunciar aquesta frase havien passat 4 anys des de la seva excar-

Al contraatac

Júlia Otero

Mandela

ceració i des del desmantellament de la infàmia de l'apartheid. Mandataris de 140 països van anar a escoltar aquell tipus menut que va sortir de tres dècades de presó deixant enrere tot rancor perquè «havia arribat el moment de curar les ferides». Unes cicatrius atroces escrites sobre la humiliació del 80% de la població negra que vivia, treballava, menjava i es desplaçava sense barrejar-se amb el blanc. Milions d'africans van ser desposseïts de les seves terres i les seves cases i van ser confinats en zones tribals de misèria i amuntegament.

Els que érem adolescents el 1976 recordem l'impacte d'aquelles imatges brutals de repressió policial a Soweto, el gueto gegant en què s'amuntegaven milers de nadius, mà d'obra barata, portadors obligatoris d'aquell document infame, el *Pass low*, una mena de DNI de la segregaci-

ció i racisme més repugnants. Van morir centenars de joves, tots desarmats, molts tirotejats per l'esquena. Espanya sortia tímidament de la dictadura i allò ens ho van explicar els mitjans amb una indolència que avui provoca calfreds recordar. Abans de la massacre, protagonitzada sobretot per escolars i mestres negres, el pressupost que el govern es gastava per educar un nen blanc era de gairebé 700 rand –la moneda oficial– mentre que la despesa en el fill d'un negre amb prou feines arribava als 40. ¿Per què havien de llençar els diners educant a qui havia nascut per ser serf?

Líder moral

Si tenen fills petits o adolescents, provin d'explicar-los detalls de l'apartheid i de **Mandela**, aquest úl-

tim i indiscutible líder moral del segle XX, que ens recorda que hi va haver un temps en què el món va conèixer el lideratge i el coratge polítics. «Hem triomfat en el nostre intent d'implantar esperança en el si de milions dels nostres».

Quan avui l'amargura col·lectiva es percep en cada cantonada, és de prescripció obligatòria tornar a les paraules de **Mandela** perquè curen. «Hem d'actuar per impulsar el naixement d'un nou món. Que hi hagi justícia i pau per a tots. Que hi hagi feina, pa, aigua i sal per a tots. El sol no es pondrà mai sobre una fita humana tan esplendorosa». **Madiba** – el seu nom tribal – s'està morint. ¿Ja deu haver nascut algun líder de la seva estatura per al segle XXI?

¿O haurem de resignar-nos a la misèria moral dels que governen avui el món? ≡

el Periódico

www.elperiodico.cat

Ediciones Primera Plana SA. Tel: 93 265 53 53. Subscripcions i atenció al lector: 93 222 27 22. Atenció al punt de venda: 93 222 56 66. Ediciones Primera Plana es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD.

ISSN 1578-746X

Any XXXVI. Número 12.376. D.L.: B 36.860 - 1978

5 DE JULIOL DEL 2013

Mauricio Bernal

–Norkin Díaz, es diu. Té 12 anys. És un nen dominicà.

–**Expliqui'm com va ser. En què va consistir ser el seu mentor.**

–Bé, l'objectiu d'això era acompanyar-lo i ensenyar-li coses que en el medi en què es mou habitualment no arriba a veure. Ensenyar-li coses. Fer-li una mica de germà gran.

–**Ho entenc. Però expliqui'm com funciona. Queden un dia...**

–Quedàvem un cop per setmana, tres hores, i fèiem alguna cosa.

–**Alguna cosa com... No ho sé. El primer dia. Expliqui'm què van fer.**

«El primer dia que vam quedar vam fer un passeig pel seu barri, Torre Baró»

–El primer dia no compta gaire perquè vam fer l'activitat en grup, així que anàvem tots els mentors amb tots els nens. Aquell dia vam visitar la Sagrada Família, que per cert Norkin ja coneixia. Però el primer dia que vam quedar tots dos, aquell dia vam fer un passeig. ¿I sap per on? Pel seu barri, per Torre Baró.

–**Que vostè no coneixia.**

–És el que té de bo això. Que també un hi guanya, aprèn coses.

El pont que permet que dos universos llunyans es toquin és el Projecte Rossinyol, una iniciativa de la Fundació Servei Solidari inspirada en un projecte israelià dels anys 70 (The Perach Project) per a escolars en situació desfavorida. D'un costat hi ha Feliu Saludes, de Sabadell, estudiant d'Enginyeria Industrial a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), de 20 anys; de l'altre, el nen Norkin Díaz, de 12, dominicà, veí de Torre

Gent corrent

Feliu Saludes Estudiant d'enginyeria, acaba de passar per l'experiència de ser mentor d'un nen dominicà de 12 anys. Va ensenyar i va aprendre.

«Tenir un nen al teu càrrec, obrir el seu món... M'agradava»

Baró i alumne del CEIP Mestre Morera. Així es van tocar els seus mons.

–**Posem-nos en antecedents. Em van dir que és mentor. Era. És.**

–Ho sóc. És el meu segon any. Hi vaig anar quatre anys com a alumne i després m'hi vaig apuntar com a mentor.

–**Expliqui'm per què. No tothom té aquesta vocació.**

–M'agrada sobretot perquè crec que a les colònies la gent experimenta canvis. Les colònies transformen les persones, ¿no li sembla? Tu vas de colònies i al tornar et sents sempre diferent. Li passa a tothom, n'estic segur. Hi ha una màgia especial, i a mi m'agrada formar part d'això i... No ho sé: posar el meu granet de sorra en aquesta transformació. M'estic traient el carnet de Monitor de Lleure, per cert.

–**¡Ah! Un professional. Se l'està traient, vol dir que li falta...**

–La pràctica. Perquè et donin el carnet estàs obligat a completar una sèrie d'hores treballant en colònies. Però la part de teoria la tinc.

–**¿En què consisteix? ¿Quina és la seva saviesa de mentor?**

–Bé, has de tenir coneixements de pedagogia, de psicologia de grup... També hi ha una part de primers au-

xilis, naturalment, i una altra sobre el tema de jocs...

–**I de ser monitor a ser voluntari en el projecte Rossinyol... Entenc que està relacionat.**

–Bé, necessitava fer alguna cosa així, i el projecte em va cridar l'atenció. Tenir un nen al teu càrrec, obrir el seu món... Això m'agradava. I a més hi deia que només era per a universitaris. Això també m'agradava.

–**Expliqui'm què més van fer junts.**

–Doncs miri, un dia el vaig portar al CosmoCaixa, per exemple, un altre dia vam anar a passejar pel Gòtic i un altre dia el vaig portar a la meua universitat, perquè veiés la meua facultat. Com que és una facultat d'enginyeria, hi ha un cotxe de carreres a l'entrada, coses així, i vaig pensar que li agradaria, que s'ho passa-

«Jo vull veure com creix aquest nen, i penso tornar-lo a veure, i trucar-li»

ria bé. També per mostrar-li el meu món, per on em moc jo.

–**¿Es van caure bé?**

–És un xaval molt maco. Jo ara em considero el seu mentor més enllà del projecte en si, vull dir que jo aquest noi vull veure com creix, i penso tornar-lo a veure, i trucar-li. I m'encantaria saber en el futur que Norkin va tirar endavant, no dic que jo hagi operat en ell una transformació, però em faria sentir que alguna cosa hi vaig posar de la meua part.

–**I la finestra que vostè va tenir sobre una realitat que contràriament...**

–Sí, és clar. He conegut entorns que no tenia pròxims. A més, Norkin té una forma de fer les coses que és totalment diferent de la de qualsevol persona que jo hagi conegut fins ara. Això és xulo. ≡

gentecorriente@elperiodico.com